

Yasmine Allas

De onvoltooide

ROMAN

2013

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor mijn allerliefste donder

Zondagnacht

02:30

Zij ligt op het bed.

Hij staat naast het bed waarin hij nog geen halfuur geleden met haar heeft gevreeën.

Hij strijkt met zijn wijsvinger over haar kleine linker-teen. Dan stopt hij de vinger in zijn mond. Hij maakt er smakgeluidjes bij. 'Jammie, Bloesemtak, weet je dat je nog steeds verrukkelijk smaakt?' De kaarsvlam op het nachtkastje flakkert even.

'Je realiseert je toch dat dit een nacht is waarin alles in alle opzichten volmaakt is, maar waarin ook alles in alle opzichten op zijn kop staat? Kun je mij vertellen waarom er chaos is ontstaan? Waar komt die mist in mijn hoofd vandaan? Vertel me wat je weet. Praat tegen me, zeg eens wat.'

Hij schuift de deur van de linnenkast open en begint zich aan te kleden, eerst een wit T-shirt, dan een

beige coltrui en daar weer overheen een bruine pull-over, met v-hals. Hij wil uit het andere deel van de kast zijn broek pakken, maar hij komt zichzelf in de spiegel tegen en dan met name het onderste deel van zichzelf.

‘Victor, wanneer laat je je rudimentaire velletje weghalen?’

Hij kijkt om. Het zijn haar woorden, zo vaak uitgesproken dat hij ze is gaan geloven, omdat ze zich in zijn hoofd herhaald hadden, zo vaak dat ze zich hadden genesteld, niet alleen in zijn brein, maar ook in zijn voorhuid, als kriebelbeestjes. Het velletje zit er nog, het lijkt op het slurfje van een heel klein olifantje. Het kan makkelijk opgestroopt worden.

Hij verplaatst zijn blik naar zijn knieën. Ze zijn zijn zwakste lichaamsdelen. Het lijkt of ze elk ogenblik kunnen bezwijken onder het gewicht van zijn bovenlichaam. Vroeger had hij er een leren tuigje voor gehad, maar dat had niet veel geholpen. Hij heeft zich er altijd voor geschaamd. ‘Je hebt wrijfkníeën,’ zei zij een keer tegen hem. Via de spiegel kijkt hij naar haar.

Wat een belachelijk woord, Bloesentak, ‘wrijfkníeën’. Omdat ze elkaar af en toe raken als ik loop?

Hij laat zijn handen over zijn onbehaarde bovenbenen gaan. Ze zijn machtig en wit. Hij kijkt tevreden.

Hij schuift een la open en haalt er een schone lange onderbroek uit. Te snel steekt hij zijn been in de linkerpijp, waardoor hij zijn evenwicht verliest en op de rand van het bed neerploft.

Neem me niet kwalijk. Ik ben mezelf niet.

Vannacht heb jij mij iets gegeven, iets groots. Jij hebt jezelf aan mij gegeven.

Hij spreekt onhoorbaar, alsof hij bang is haar wakker te maken. Dan staat hij op, raapt haar jurk van de vloer. Hij duwt de stof tegen zijn neus. Vervolgens haalt hij een kleeerhanger uit de kast waaraan hij de jurk hangt. Hij strekt zijn armen uit. Hij laat de jurk bewegen, zodat het lijkt of die danst. Hij draait om zijn as, de jurk zwiert mee. Hij ziet niets anders dan het paars van de jurk, de welvingen erin en de gladde zachte huid erboven en eronder. Zo mooi bruin, zo innig warm bruin. Hij hoort klanken, gespeeld op een accordeon, een oud Italiaans volksdeuntje. Hij walst van het bed naar de linnenkast en weer terug. Hij leidt de jurk. Hij hoort zuchten, tussen de muziek door. Hij schrikt. Hij hangt de jurk terug in de kast en gaat op de rand van het bed zitten.

Rust.

Tussen zijn benen ziet hij via de spiegel zijn geslacht hangen. Hij neemt zijn ballen in zijn linkerhandpalm. Hij weegt ze, zoals een slager een runderlapje weegt. De aanblik van zijn onderlichaam doet hem denken aan vroeger. Als zevenjarig jongetje stond hij vaak naakt tegenover zijn verwekker. Het was in die tijd dat hij het woord ‘vader’ voor zijn vader had afgeschafte. ‘Verwekker’ was beter, hijzelf was de ver-

wekte. Uit de ballen van de verwekker verwekt. Dat was zijn eerste conclusie over de reden van zijn bestaan geweest.

Ik heb je kleine glimlach allang gezien. Hij strijkt met zijn duim over haar lippen.

Weet je, ik was een verlegen kind. Dodelijk verlegen. Maar daar had mijn verwekker geen boodschap aan. Weet je hoe hij mij noemde? Slap jochie. Ja, je hoort het goed. Slap jochie.

Nu ik dit hardop heb gezegd durf ik je de rest ook wel te vertellen. Hij sloot mij vaak in de badkamer op. Niet dat ik dat ooit erg heb gevonden, want dan hoefde ik zijn gezicht niet langer te zien. Voordat hij wegging moest ik me uitkleden. Hij keek dan toe. Als ik naakt was moest ik mijn ballen in mijn handpalm nemen. Ik deed wat mij werd opgedragen. Zonder vragen te stellen, zonder me te verzetten. Als de aanblik van mijn geslachtsorgaan hem niet beviel, moest ik mijn armen gekruist boven mijn hoofd houden. Dan sloeg hij hard met het puntje van zijn grijze pantoffel tegen mijn geslacht. 'Slap jochie, je hebt het niet verdiend om mijn naam te dragen,' riep hij dan. Alsof ik om zijn naam had gevraagd. Wat een vergissing. Soms had ik een volle blaas, en als mijn verwekker met zijn pantoffel tegen mijn geslacht sloeg, gebeurde er wel eens een ongelukje. Eigenlijk vond ik dat wel lekker. Dat warme vocht dat op de granieten vloer kletterde en terugspetterde tegen mijn benen.

Maar hij kon het niet waarderen. Daarna was de onderkant aan de beurt. Dat deed echt pijn, ik sloeg voorover als mijn scrotumpje mijn maag in leek te vliegen. Soms viel ik languit op de vloer, de kou nam dan direct bezit van mijn botten. Heb je wel eens een te grote hap van een ijsje genomen, zodat de kou bezit neemt van je neusbeen? Nou, zo voelde dat, het enige wat ik kon doen was kronkelen, en dat deed ik, het ging vanzelf, mijn dunne lichaam vocht om warm te blijven. Ik stootte me tegen randjes, tegen de blauwe tegelmuur. Bont en blauw was ik de volgende dag.

Als hij genoeg had gezien ging hij weg, smeede de deur dicht en draaide het slot om. Op zoek naar warmte kroop ik dan in de wasmand en bedekte mijn lichaam zo goed en zo kwaad als het ging met het kolossale ondergoed van de vrouw die mij heeft gebaard.

Rust.

Hij slaat zichzelf tegen zijn voorhoofd. Ach. Waarom nu? Waarom juist nu? Ik heb al jaren niet meer aan die mensen gedacht, al jaren niet. Ook niet aan dat bange joch dat ik ooit was. Ik was acht toen ik me voornam om precies op mijn zestiende verjaardag het ouderlijk huis te verlaten. Dolgelukkig was ik toen het eindelijk zover was, maar ook nerveus, zo nerveus. Zittend op de rand van mijn bed wachtte ik

tot ze slapen. Toen ben ik naar buiten geslopen, ik sloop mijn waardigheid tegemoet. Behalve de kleding die ik aanhad, heb ik van huis niets meegenomen. Ik wilde niets meenemen wat mij aan hen zou herinneren. De stap om de man te worden die ik nu ben heb ik die nacht gezet.

Vind je niet dat het hier behaaglijk is? Laten we dadelijk een herfstwandeling maken. Laten we gearmd door de in nevels gehulde, uitgestorven straten wandelen. Laten we onze neusgaten opensperren. Laten we zoenend en strelend op een bankje neerploffen. Laten we ervoor zorgen dat de mist in onze hoofden optrekt, en lachen, hard lachen. Ach.

Ik was bezig met onze ontmoetingsdag. De dag dat jij voor het eerst mijn handen vastpakte. Niet omdat je mij meteen lief vond, maar omdat je ze wilde wassen. Je ging mijn handen wassen, en dat terwijl we elkaar niet eens kenden en jij nog maar twee minuten binnen was. Overdonderd als ik was liet ik het allemaal gebeuren. Dat was iets wat ik niet kende, een vrouw die voor het eerst voor controle komt, en die ongevraagd mijn handen gaat wassen, met desinfecterende zeep en veel water.

Kijk, door mijn werk heb ik veel vrouwen leren kennen. Dat werk van mij schept een band, het verkleint intermenselijke afstanden. Je zou zelfs kunnen stellen dat het behoorlijk intiem is. Mijn gezicht hangt vlak voor het hunne, ik ruik hun adem, ik zit

met mijn vingers in hun mond, ik zuig hun kwijl af met een plastic slangetje, veeg hun lippen droog. Aanraking, dat doet iets met een mens. Direct oog-contact, je kunt aan de ogen zien of ze gelukkig zijn, of ze lijden. Zoiets kweekt vertrouwen. Met sommigen is er contact buiten het werk ontstaan. Ze praten graag met mij, ook over hun geheimen en verlangens, over hun omgang met hun man.

Bij jou was er iets bijzonders aan de hand, iets wat nieuw was voor mij. 'Fijn je te zien, Victor.' Zo begroette je mij. Daarna schudde je mij de hand. Koude handen had je.

Je zei dat je bang was dat je een gaatje had, rechts-onder. Je wilde dat ik de kies direct trok. Toen hing je je jas op, pakte mijn handen vast en je nam mij mee naar de wastafel. Je draaide de kraan open en duwde mijn handen eronder. Stupéfait was ik. Het enige wat ik kon uitbrengen was iets protocollairs, wat ik altijd doe in penibele situaties.

'Er worden geen kiezen getrokken als het om een klein geval van cariës gaat,' zei ik toen.

'Maar dat is wat ik wil,' zei jij resoluut terug. 'Ik wil geen vulling in mijn mond.' Je haalde een klein wit handdoekje uit je tas en je droogde mijn handen af. Je drukte je neus in mijn handpalm, snoof mijn geur op, en begon goedkeurend te hummen. 'Nu ruiken ze lekker,' zei je toen. Je ging op de behandelstoel zitten en liet je kamelenhals naar achteren vallen. Je krullen vielen over de rand. Net toen ik het licht bo-

ven de behandelstoel aan wilde knippen pakte je mijn hand weer vast. 'Neem me niet kwalijk, Victor. Ik denk dat dit een grote vergissing is,' zei je. 'Dit is de eerste keer dat ik in een tandartsstoel lig, de eerste keer in mijn hele leven.'

'Ik ben niet van plan om tot extractie over te gaan,' zei ik.

Je schoot overeind.

'Ik had niet moeten komen, Victor,' zei je. 'Ik heb dagen lopen twijfelen, tot vanmiddag. Toen heb ik je gebeld. Eerst hoopte ik nog dat ik een antwoordapparaat zou krijgen, maar dat was niet het geval. Toen kon ik niet meer terug. Het spijt me heel erg, maar nu moet ik echt weg.'

Je hebt die mooie witte jas van je weer aangetrokken, je tas aan je schouder gehangen, en heel kalm ben je de deur uit gelopen. Het ging allemaal zo snel dat ik niets van je heb kunnen noteren. Alleen je voor- naam had je genoemd, Hannah. Meer niet. Jouw hele verschijning leek een droom, alsof je nooit in mijn praktijk was geweest. In de dagen daarna ging er geen uur voorbij zonder dat ik aan je moest denken.

Rust.

Twee weken na die middag vond ik op een maandag- avond een bericht van jou op mijn antwoordappa- raat. 'Hallo Victor, met Hannah. Ik wil bij je langs- komen, morgenavond rond zes uur. Ik zie je dan.'

Dat was het. Geen woord te veel. Wel tien keer heb ik je bericht beluisterd. En telkens merkte ik iets nieuws op in je stem. Vastberadenheid, een tikkeltje onverschilligheid, gejaagdheid, een bepaalde opgewektheid.

Onrustig werd ik ervan. Zo onrustig zelfs dat ik die nacht de slaap maar moeilijk kon vatten. Pas tegen het aanbreken van de ochtend ben ik ingedommeld.

Tegen mijn eigen regels in, nooit roken voor twee uur, heb ik die dinsdagochtend toch meteen, zittend aan de kleine houten tafel, mijn pijp gestopt en er de brand in gestoken. Het was mijn vrije dag. Om elf uur heb ik drie kopjes koffie gedronken. De kranten heb ik ongelezen teruggelegd. Ik kon het geduld niet opbrengen. Uiteindelijk belde ik even na het middaguur Marie. Of ze wilde komen schoonmaken. Ze was verbaasd, want ze was de dag ervoor net geweest. Toch wilde ik dat ze nog een keer kwam. Ze deed het, tot mijn geluk. Verlegen draaide ze haar hoofd weg toen ze me in mijn kamerjas zag. 'U bent toch niet ziek, meneer Van Kleef?' vroeg ze nog. Meestal kwam ze als ik er niet was, of als ik in mijn praktijkkamer zat. Haar loon legde ik altijd op tafel. Zij liet een briefje achter waarop ze uitgebreid beschreef wat ze die dag had gedaan. Ik had daar nooit om gevraagd, maar dat deed ze uit zichzelf. Terwijl ze al vier jaar voor me schoonmaakte, had ik eigenlijk nooit de moeite genomen om haar goed te bekijken. Maar op die dinsdagmiddag viel mij ineens op

dat ze best aantrekkelijk was. Ik heb even de tijd genomen om haar te bestuderen. Aan haar gezicht was af te lezen dat ze een zwaar leven had gehad. Op haar voorhoofd tekenden zich al de eerste rimpels af, hoewel ze nauwelijks dertig was. Maar lichamenlijk was het in orde, ik bedoel juist geproportioneerd. Passend, zeg maar.

Mijn aanwezigheid maakte haar ongemakkelijk, dat merkte ik wel. Ze ontweek mijn blik en liep geluidloos door het huis. Toen ze in de slaapkamer bezig was, ben ik naar haar toe gelopen. Ze stond met de rug naar de deur een hoed te strijken. Zonder op of om te kijken ging ze door. Toch zag ik aan de gespannen manier waarop haar schouders naar elkaar toe stonden dat ze geschrokken moest zijn.

Ik zei: 'Marie, je bent mooi.'

'Dank u wel,' antwoordde ze, bijna onhoorbaar.

'Ik krijg vandaag bezoek. Ze heet Hannah.'

Ze knikte terwijl haar handen doorgingen met strijken, steeds over dezelfde plek op het laken.

'Ze heet Hannah,' herhaalde ik.

'Leuk dat u bezoek krijgt,' zei ze terwijl ze het stomende strijkijzer optilde.

'Ik ben behoorlijk zenuwachtig, Marie,' zei ik. 'Ik heb er vannacht nauwelijks van kunnen slapen.'

'Dat kan ik begrijpen,' zei ze.

'Wat kun je begrijpen, Marie?'

'Die zenuwen natuurlijk.'

'Dat gaat vanzelf,' zei ik. Toen ben ik achter haar

gaan staan. Ik heb mijn linkerarm om haar middel geslagen en zo snel als ik kon heb ik met mijn rechterhand het elastiek uit haar haar getrokken zodat het voor haar gezicht viel. Dat wond me op. Ik geloof dat ik zelfs haar onderrug gestreeld heb en iets in haar oor heb gefluisterd als 'Marie, je mag hier werken zolang je wilt'. Een bespottelijke opmerking, zo realiseer ik me nu. Ik geloof zelfs dat ik daarna haar rok heb opengeritst. Ik kan me herinneren, maar het kan ook zijn dat dit zich heeft afgespeeld in mijn fantasie, dat ze een zwarte string droeg en dat ik die opzij heb geschoven. Wat er daarna gebeurde, ik zou er geen eed op durven zweren, maar feit is dat ik tegen de platte stalen onderkant van mijn eigen strijkijzer aan keek. Het strijkijzer siste en Marie leek ook te sissen. Wat er daarna gebeurde, ik ben het kwijt, het is een poosje zwart geweest in mijn hoofd. Ik lag op de grond, met mijn hoofd tegen de linnenkast aan. In mijn schouder voelde ik een vlammeende pijn opkomen.

Later, enkele weken later, heb ik nog geprobeerd Marie te bellen, maar ik heb haar na die middag nooit meer gezien.

Rust.

Het lijkt alsof er iets op zijn borstkas drukt, waardoor hij zwaarder ademt dan gewoonlijk. Voor de spiegel veegt hij het zweet van zijn gezicht. Hij laat

zijn vingers met kracht over zijn wangen strijken, alsof hij ze recht wil trekken. Hij staart zichzelf aan alsof hij zichzelf voor de eerste keer ziet, alsof hij nog moet ontdekken wie hij is. Hij probeert te glimlachen, maar de plooien in zijn gezicht lijken niet van plan in beweging te komen. Hij gaat nog dichterbij staan, zodat zijn neus bijna zijn neus raakt. Hij heeft zijn ogen wijd opengesperd, alsof hij zo dwars door de spiegel zijn eigen ziel in wil kijken, alsof hij iets zoekt in zichzelf wat diep verborgen zit, iets wat in staat is hem antwoorden te verschaffen, iets wat hem helderheid kan brengen. Nog geen paar uur geleden zag zijn leven er volmaakt uit, ook hijzelf zag er heel anders uit, zijn ogen glinsterden nog, zijn huid gloeide nog van opwindung, maar nu, nu herkent hij zichzelf niet meer. Hij heeft er nooit zo wit en zo verkreukeld uitgezien. Hij walgt van zijn eigen aanblik. Hij lijkt wel op zijn oude tabaksboer, bij wie hij eens in de maand een doos Virginia-pijptabak kocht. Hij balt zijn handen tot vuisten in de hoop de controle over zijn spieren terug te krijgen. Als dat niet lukt draait hij zich om en leunt met zijn rug tegen de linnenkast.

Wat ik heb verlangd is gebeurd. Geduld heb ik betracht, beheerst heb ik me, tot het uiterste. Zes lange jaren heeft het geduurd voordat jij zover was, voordat jij je op je gemak voelde bij mij.

Flarden van beelden keren terug. Van hemzelf, van hen samen. Hij kan ze niet stilzetten, hij kan ze niet herhalen, hij kan ze niet versnellen. Hij heeft er geen macht over.

Maar dan verdwijnen de beelden. Alsof iemand bewust een schakelaar heeft omgedraaid. Koortsachtig probeert hij ze terug te krijgen. Maar het lukt hem niet meer.

Hij haalt diep adem.

Hij kijkt naar haar gezicht.

Ik wil het toch weten. Het is belangrijk voor mij. Heb je genoten? Was het de moeite waard?

Ik hoor je nu denken: Victor, waarom vraag je dat? Je was er zelf toch bij?

Je hebt gelijk dat je dat denkt. Inderdaad, ik was erbij. Onder jou, op jou, in jou, en toch wil ik van jou horen hoe het was, voor jou.

Hij gaat op zijn knieën op de grond zitten. Hij legt zijn hand op haar voet. Laat zijn vingertoppen gaan over een eeltknobbeltje. Ach, met een kleine oneffenheid kun je wel leven, nietwaar? Verder ben je volmaakt.

Focus, Victor, focus, zou je nu tegen me gezegd hebben. Hoe doe je dat? Hoe kan ik nu focussen op wat dan ook ter wereld? Alles is veranderd, abrupt veranderd. Och, je zou eens moeten weten.

Rust.

Hij legt zijn vermoeide hoofd neer tussen haar voeten. Wat hebben we toch een toestanden beleefd, fluistert hij.

Ik zie mezelf nog staan, met een schep in mijn hand naast het graf van een wildevreemde vrouw.

Eerder die avond had ik met Martin gedineerd. Op weg naar huis was ik even op een bankje in het Vondelpark gaan zitten, gewoon om van het voldane gevoel te genieten. Bovendien hing het voorjaar in de lucht. Maar ik had geen idee dat jij vol ongeduld in de schemerige hal op mijn komst stond te wachten.

‘Treed binnen, Victor,’ riep je. Je had je jas nog aan en in je armen lag iets in een witte handdoek. ‘Ik heb met Martin gedineerd,’ wilde ik zeggen en ik heb je toen een kus gegeven. Je lippen voelden koud aan. Even sloeg jij je blik neer en je zei: ‘Ze is dood.’ Ja, dat zei jij. ‘Snoes is dood,’ voegde je er, blijkbaar ter verduidelijking, aan toe. Je stak je armen naar me uit en liet mij een dode poezenkop zien. Ik moet bekenen dat die aanblik mij opluchtte.

‘Dit is Snoes, aangenaam kennis te maken.’ Ja, dat is wat je toen zei, ‘aangenaam kennis te maken’. Wel een beetje ridicuul, vind je niet? Want hoe doe je zoiets? Hoe maak je kennis met een dode poes als je van haar godganse bestaan niet af hebt geweten?

‘Vanmiddag heb ik haar nog gekamd,’ ging jij verder. ‘Ze lag spinnend op mijn buik, Victor. Er was niets wat erop wees dat Snoes een paar uur later dood in de keuken zou liggen. Niets.’

Ik weet nog dat ik toen uit nijd met een snelle beweging de deur dicht heb geschopt. Ik geloof niet dat je het merkte. Je zei doodleuk: 'Als jij Snoes had gekend, dan was je net als ik op slag verliefd op haar geworden.' En zo zei je nog meer over die dode poes, dingen die ik me niet precies meer herinner. Als ik haar had gekend? Maar ik heb haar niet gekend. Snoes behoorde tot dat deel van je leven waar ik volledig buiten stond, nee, waar ik volledig buiten gelaten werd. Zoals je zo achteloos, zo heel even, die dode kattenkop aan mij liet zien, wat wilde je toch? Verdomme, geef gewoon eens antwoord. Het is chaos in mijn hoofd, maar ik ben heus wel in staat om naar je te luisteren. Ik voel me uitgeput, dat is waar, maar ik beschik ook over een groot uithoudingsvermogen.

Hij slaat hard op het matras. Hij schrikt van zichzelf en pakt snel haar hand vast.

Het spijt me. Het is niet mijn bedoeling om je bang te maken. Hij bekijkt haar vingers. Net spinnenpootjes, mompelt hij. Hij drukt haar handpalm tegen zijn wang en kijkt naar haar.

Zie je nog voor je hoe wij als twee dieven in de nacht die begraafplaats op slopen? Beter gezegd, als twee grafschenners. Jij met je dode kat in je armen en ik met de schep in de ene hand en een schoenendoos in de andere. Herinner je je nog hoe hard ik heb gereken met mijn nog steeds licht beschonken hoofd? Dat was behoorlijk roekeloos van mij. Feitelijk was

ik dus niet in staat om te rijden. Maar jij was vastbesloten om te gaan, desnoods alleen. Desnoods anderhalf uur lopen, de stad uit, langs de donkere rivier, en dat met een dode poes in je armen. Er zat voor mij niets anders op dan met je mee te gaan. En dat wist je al, natuurlijk wist je dat al. Je wist dat ik zou zwichten. Wat kon ik anders?

Wees eens eerlijk tegen mij. Wat heb je toen gedacht, toen ik verkleumd van de kou achter je aan liep met die stomme schep in mijn hand? Dat ik een sukkel was? Is dat soms wat je toen dacht? Het kan me niet meer schelen als je het nu zegt.

Je hebt je weinig aangetrokken van mijn pogingen om jou ervan te overtuigen dat dieren op een andere plaats begraven horen te worden dan op Bloemfontein, waar nota bene de meest eerbaren die de stad heeft gekend te ruste liggen. ‘Snoes moet niets van haar soortgenoten hebben.’ Dat was je verweer. Krankjorum was het. Je jurk wapperde achter je aan, het was net een of andere kolderieke horrorfilm. Vooral toen de wolken braken en je door het maanlicht werd beschenen. Opeens hield je stil bij een met mos bedekte grafsteen. Je viel op je knieën. Op de plek waar het grafschrift leesbaar was, was het mos slordig weggekrabd, alsof er kort geleden al iemand was geweest. Johanna Klazina Slofjes. Joke stond er tussen haakjes achter. Amsterdam 18 november 1854–Amsterdam 22 maart 1946. Ik ben gaan rekenen en me het leven van Joke Slofjes voor

gaan stellen. Ze had vast nooit de zee gezien, maar wel de Hongerwinter, als hoogbejaarde nog wel. Op haar tandvlees had ze het einde van de oorlog gehaald en kort daarna was ze in vrede gestorven, vertelde ik jou.

‘Hier zal Snoes haar laatste rustplaats krijgen, Joke zal een vriendelijke buurvrouw voor haar zijn,’ zei jij. ‘Ik weet zeker dat zij haar hele leven voor poezen heeft gezorgd.’ Toen legde je de dode poes op het graf van de vrouw. Tevreden klapte je in je handen, keek naar de maan en knikte goedkeurend. ‘Victor, je mag nu een klein, schattig grafje voor Snoes graven.’ Het was geen verzoek, het was een opdracht.

Rust.

Hij pakt zijn kamerjas van de kapstok die naast de linnenkast staat. Hij spreidt de jas over haar uit, tot net boven haar borsten. Als hij zich omdraait ziet hij zichzelf weer. Zijn gezicht is bezweet en rood, behoorlijk rood. Zijn lippen zijn droog. Hij raakt zijn lid aan, alsof hij alleen door te voelen gerustgesteld wordt dat het nog op zijn plaats hangt. Dan loopt hij naar de keuken. Als hij terugkeert met een glas wijn in zijn hand heeft hij het gevoel dat ze anders ligt. Dat haar benen iets minder hoog zijn opgetrokken, dat de warmte van zijn kamerjas haar heeft laten ontspannen. Ook vraagt hij zich af of de kamerjas nog net zo netjes uitgespreid ligt als zonet. Vertwijfeld

gaat hij naast haar op het bed zitten en neemt een grote slok.

Het spijt me. Ik ben nu even de controle over mezelf kwijt, maar neem van me aan dat dit een tijdelijke toestand is waarin ik verkeer. Ach, maar waarom zou ik me tegenover jou verontschuldigen? Je weet zelf ook wel dat ik jou nooit kwaad zou willen doen, nietwaar? Kom, Bloesentak, ik laat je de wijn uit mijn mond drinken, onze lippen houden we op elkaar gedrukt, dan morsen we niet. Mond open. Heerlijk. Weet je wel hoe opwindend ik dat altijd heb gevonden? Zie je dat nog voor je? Hoe je liggend op mijn schoot mijn hoofd met je beide handen vastpakte? Dan trok je me langzaam naar je toe, je lippen lichtjes geopend. Langzaam, als twee naaktslakken met paringsdrang, naderden we elkaar, net zo lang tot onze lippen zich aan elkaar vastzogen. Hoor je dat geluid nog, dat gorgelgeluid dat je maakte als je de wijn uit mijn mond dronk?

Hij neemt een grote slok wijn, buigt zijn hoofd langzaam over haar heen en laat het lauwe vocht in haar mond lopen. Als hij weer overeind komt ziet hij dat de helft van de wijn langs haar mondhoeken naar het kussen druppelt. Hij merkt dat ze haar tong tussen haar lippen heeft geduwd.

Verdomme, wat een bedrukte sfeer, wat een zwijgzaamheid. Hij kromt zijn rug, legt dan zijn handen gekruist tegen de bovenkant van zijn billen. Weer kijkt hij in de spiegel. Hij ziet een naakte schaatser.